

КЕЛИ ФЕЙВЪР ОТКРИТИ

Част 6 от „Правилата на милиардера“

Превод от английски: Silverkata, 2018

chitanka.info

В началото Айви не осъзнаваше какво се е случило.

Главата ѝ бучеше и всичко беше черно, сякаш потъваше в езеро, опитвайки се да излезе на повърхността. Мъчеше се да си поеме въздух, да се измъкне от водата. Изведнъж отвори очи и реалността я заля отново.

Тя не плуваше, а току-що беше заспала... Не, беше в безсъзнание. Беше припаднала.

Кълън бе застанал на колене до нея на пода, а по лицето му беше изписано безпокойство.

— Айви? — каза той и хвана ръката ѝ, за да провери пулса. — Айви, добре ли си? Отговори ми.

Айви лежеше на пода и се опитваше да се съвземе и да си спомни какво точно се е случило.

— Аз... мисля, че съм добре.

Но не се чувстваше така. Чувстваше се уплашена. Айви обърна глава и видя частите от телефона си по дървения под. Смътно можеше да си спомни звука от разбиването му, докато припадеше.

Мислеше си за ужасните снимки и съобщения, които някой ѝ беше изпратил. Не искаше да помни нищо от това. Искаше ѝ се паметта ѝ да бъде изтрита, така че да може да забрави, че Лукас е от ФБР и се опитваше да я накара да предаде Кълън.

Кълън търпеливо коленичеше до нея и проверяваше жизнените ѝ показатели, а ръката му нежно галеше челото ѝ.

— Вдигни глава — каза той. — Искам да се уверя, че не си получила някаква травма, когато припадна.

— Мисля, че съм добре — каза тя и се повдигна на лакти като позволи на Кълън да прегледа тила ѝ.

Неговите нежни дълги пръсти минаха през косата ѝ като докосваха скалпа.

— Ох! — изсъска Айви, когато Кълън попадна на болезнено място.

— Имаш цицина — каза той. — Значи си се ударила, като си припаднала. Късметлии сме. Можеше да е доста по-зле, ако беше паднала под друг начин.

Кълън махна пръстите от косата ѝ.

— Съжалявам — каза тя, докато го гледаше.

— Защо се извиняваш? — попита той с набръчкано чело.

Айви се поколеба. Разбира се, че се извиняваше, защото се чувстваше виновна. Ако не беше го лъгала и не беше крила за Лукас и заплахите му, тогава Кълън едва ли щеше да е в апартамента ѝ точно сега. И ако не беше идвал в апартамента ѝ, тогава никой не би могъл да направи тези снимки и да ѝ ги прати.

Излагам го на риск, а той си няма и представа за това. Не е правилно да пазя това в тайна.

Обаче идеята да се противопостави на ФБР, беше прекалено трудна за приемане.

Айви сви рамене.

— Просто не искам да се притесняваш. Почувствах се леко замаяна и загубих равновесие за минута.

— Айви, ти беше в безсъзнание — каза ѝ Кълън, а пронизващите му сини очи търсеха някакви улики. — Някога припадала ли си така?

Тя намираще загрижеността на Кълън за трогателна и изненадваща — в добрия смисъл на думата.

Айви поклати глава.

— Не. Никога.

— Жизнените ти показатели са добре, пулсът ти е стабилен, очите ти са ясни, а в говора и слуха няма нарушения. Изглеждаш добре, но искам да се уверя, че нямаш сътресение.

Айви се насили да седне.

— Изглеждам добре, защото съм добре.

Изражението на Кълън показваше, че не вярва на думите ѝ.

— Какво правеше, когато припадна?

Тя поклати глава, изнервена от тези въпроси. Думите му бяха нежни, но търсеци истината, докато пръстите му изследваха и откриха болезненото място на главата ѝ.

Айви не искаше той да намери другото — това в мислите ѝ.

— Не си спомням каквото точно правех — излъга тя. — Малко ми е мътно. Мисля, че проверявах телефона си или нещо такова.

Мразеше се, че трябва да продължи този фарс, но Кълън я беше притиснал в ъгъла с въпросите си.

— За съжаление, телефонът ти не е толкова добре колкото теб — каза той и се усмихна леко, като посочи към парчетата пластмаса на пода.

— Винаги съм знаела, че с право майка ми ми казваше, че съм твърдоглава — усмихна му се тя, мислейки си колко е мил и нежен в един момент, а в следващия изражението му да се променя драстично, когато се отдръпва или ядоса.

— Ще ти набавим нов телефон — каза Кълън като не искаше Айви да се тревожи за нищо.

Изведнъж Кълън наклони главата си на една страна.

— Мамка му! — каза той като душеше въздуха.

— Какво?

— Оставих яйцата върху котлона. Най-вероятно са изгорели — каза той и стана. — Изчакай тук! — като подчерта думите си. — Не помръдвай и мускулче, докато изтичам до кухнята.

Кълън бързо излезе от стаята, а Айви въздъхна и сложи ръка на челото си.

Какво правиш? Това отива твърде далече. Той е толкова мил към теб, а ти да се отплащаш така за добрината му!

Айви беше объркана. Нищо в живота ѝ не я бе подготвило за такава ситуация, а и тя нямаше към кого да се обърне за помощ.

Кълън може да ти помогне, ако му позволиш.

Но не.

Ако му беше казала, Айви щеше да изложи на опасност всичко, включително и свободата си. И най-вероятно Кълън щеше да я намрази за всичко това.

Айви бавно се изправи на крака и отново усети замайване. Привидяха ѝ се черни петна, а после светът отново започна да плува пред очите ѝ.

Тя се препъна, когато Кълън се върна в стаята и я видя.

— Айви! — извика той. — Какво правиш?!

Тя се спъна отново и този път щеше да е по-зле — щеше да падне с лице към пода. Кълън я хвана със силните си ръце и я повдигна.

— Казах ти да не ставаш! — рече ѝ той.

— Знам, но... — каза Айви и се опита да се изправи отново.

Кълън я придържаше.

— Няма нищо. Трябва да ме слушаш повече. — Той я гледаше в очите, докато я държеше в ръцете си. — Добре ли си?

Айви кимна.

— Почувствах се замаяна за секунда, но сега съм по-добре. Кълна се!

Кълън погали косата ѝ.

— Трябва да се погрижим за теб.

Гласът ми беше наистина нежен. Очите му бяха топли, а не ледени. Цялото му поведение беше толкова различно, че тази грижовност направо разтопи сърцето ѝ.

— Съжалявам.

— По-малко се извинявай, а слушай повече. По принцип! — каза той, а устните му се извиха в още една усмивка.

— Ще го направя — каза му тя и избухна в сълзи. Раменете ѝ се тресяха, въпреки че той я държеше здраво.

— Каж ми какво не е наред!

Айви поклати глава.

— Не искам да те разочаровам.

Кълън погали косата ѝ и шепнеше в ухото ѝ, докато я държеше:

— Не си ме разочаровала, Айви. Далече си от това.

След известно време той я пусна, гледайки я със сините си очи, докато Айви стоеше и бършеше сълзите от бузите си.

Кълън въздъхна.

— Лошата новина е, че закуската изгоря.

— Не ми пука. Не съм гладна. А освен това трябва да взема нещо от офиса.

— От офиса? — попита Кълън намръщено.

— Време е да тръгвам за работа. Не мога да закъснея отново. Ема ще ми откъсне главата.

— Не си в състояние да работиш днес — поклати глава той и сложи ръце на бедрата ѝ.

— Само малко ми приля — каза успокояващо тя. — Ще отида на работа.

— Не мисля така — отвърна ѝ той и поклати отрицателно глава. — Трябва да се погрижа за теб.

— Не можеш да го правиш за дълго — изсмя се тя като завъртя очи, а бузите ѝ почервеняха от толкова много внимание.

— Мога да го направя днес и през остатъка от уикенда.

Челюстта на Айви увисна.

— Уикенда?

— Опаковай си нещата — каза Кълън. — Идваш с мен.

* * *

Кълън направи няколко бизнес обаждания, докато шофираше. Айви не можеше да схване за какво става дума, но не се и опитваше. Звукът на гласа му беше спокоен и дълбок и ѝ действаше успокоително.

Колата се движеше плавно — главният изпълнителният директор успяваше да маневрира с лекота през трафика дори когато говореше по бизнес и вземаше решения в движение.

Багажът ѝ беше на задната седалка, а Айви все още не можеше да повярва, че Кълън действително настоява да отиде и остане с него за уикенда. Да не говорим, че си отпусна цял ден отпуска, за да се грижи за нея.

Айви въздъхна и се усмихна на този странен обрат на събитията, но усмивката слезе от лицето ѝ, когато погледна в страничното огледало и ѝ се стори, че вижда черен седан да ги следва, а на шофьорската седалка е Лукас.

Айви се изправи и погледна по-внимателно, но осъзна, че това не е той и си отдъхна.

Кълън изключи телефона си.

— Всичко ли е наред? — попита той.

Айви кимна и се отпусна на седалката си. Това беше само трик на въображението ѝ. Лукас не ги преследваше като в някой абсурден холивудски филм.

Освен това, тя осъзнаваше, че не е толкова смешно. Някой беше заснел тези снимки и ѝ ги беше пратил тази сутрин, заедно със заплахите.

— Просто съм уморена — каза тя.

— Имаш ли главоболие? Гадене? — Кълън веднага я попита.

Айви се засмя леко на цялото това негово притеснение.

— Не, Кълън, нямам травма на главата. Просто малко се ударих.

Тя докосна тила си и трепна от изпитаната болка. Цицината беше доста голяма. Добре се беше ударила.

— Можеш да си починеш, когато стигнем вкъщи — каза той. — Ще ти приготвя някаква храна и ще направя всичко необходимо, от

което имаш нужда и да се почувстваш комфортно, докато се възстановяваш.

— Добре — въздъхна тя като прие убеждението му, че ѝ трябва време да се възстанови.

Истина беше, че Айви се чувстваше доста добре, като се изключи болката в тила ѝ. Това, което я тревожеше, нямаше нищо общо със самото падане, а причината за него.

Докато паркираха на запазеното паркомясто пред къщата на Кълън, той прокле под нос.

Айви проследи възмутеният му поглед и видя една жена, която седеше на предните стъпала и пушеше цигара. Това беше същата жена, която бе видяла да бяга от апартамента му в ранни зори преди няколко дни.

— Кой е това? — попита Айви и се наведе, за да види реакцията му.

Лицето на Кълън беше безразлично, а изражението — непроницаемо. Но очите му станаха ледени.

— Никой, за когото да се тревожиш — това беше всичко, което каза, докато паркираше.

Когато излязоха от колата, Кълън взе багажа ѝ от задната седалка и ѝ каза да го последва.

— Стой до мен — каза ѝ нежно той. — Независимо какво ще каже, игнорирай я.

Докато ѝ казваше това, жената изхвърли цигарата си и тръгна към тях.

— Искам да говоря с теб — каза тя, а гласът ѝ беше умоляващ.

Носеше много елегантно черно палто и слънчеви очила, а косата ѝ беше завързана здраво отзад на опашка.

— Моля те, не ме игнорирай — гласа ѝ се пречупи по средата на изречението.

Кълън вървеше сковано напред, като каза на Айви да е близо до него. Той не отговори на жената.

Айви не можеше да ѝ помогне, но я гледаше. Дали беше бивша? Ако беше така, защо тогава Кълън се държеше толкова безсърдечно към нея?

Жената повиши глас и застана пред тях на пътеката. Свали очилата си и Айви беше шокирана да види там тъмни кръгове и

торбички под очите. Това я състаряваше с поне две десетилетия.

— Става все по-зле — каза жената на Кълън. — Ако не ми помогнеш, не знам какво друго мога да направя. Поне трябва да се опиташ. Моля те, помогни ми. Моля те!

Кълън не отговори, но тя не помръдна. Накрая той се обърна към нея с официален тон:

— Отместете се. Ще повикам полицията, ако продължавате да ме тормозите.

— Защо поне не опиташ? Защо се държиш сякаш всичко това няма значение за теб? Наистина ли си толкова жесток и егоистичен, колкото казват? — попита тя.

— Казах Ви да се отместите.

Кълън се втренчи в нея и тя неохотно се отдръпна.

— Ще чакам тук цял ден и цяла нощ, докато не ме приемеш.

— Тогава ще си почакате дълго време. По-добре си пригответе нещо за ядене — отвърна ѝ той, без да я поглежда. После отключи вратата и покани Айви да влезе вътре.

Тя се обърна да погледне жената от фойето и не можеше да спре да я зяпа. Беше някак си хем ужасно, хем завладяващо.

— Не я окуражайвай! — прошепна ѝ Кълън, преди да затвори вратата със замах. Той продължи да върви като носеше чантите на Айви през хола към същата спалнята, където беше останала за през нощта предишния път.

Айви се учуди, че ще е отново там. Тя си мислеше, че Кълън ще иска да е с него в главната спалня. Това накара стомаха ѝ да се свие от тревога.

Както обикновено, Кълън Шарп диктуваше положението и не даваше обяснение на никого.

Айви отиде до прозореца и отмести пердето. Погледна навън и видя мистериозната жена, която си запали нова цигара, докато продължаваше да стои на пътеката. Жената се обърна и забеляза Айви да я наблюдава през прозореца. Жената ѝ помахала и поднесе цигарата към начервените си с червено червило устни.

Айви пусна пердето и се отдръпна от прозореца, а сърцето ѝ биеше учестено.

Когато Кълън се върна в спалнята, той отново беше блажено спокоен, както винаги, въпреки че знаеше, че има преследвач пред

дома му.

— Гладна ли си? — попита я той.

— Не, не съм — отвърна му тя с усещането на безсилие, което се беше зародило в нея.

Кълън сви рамене.

— Ще направя плато с плодове — каза той. — Трябва да хапнеш нещо.

— Не съм гладна. Ти чуваш ли някога какво ти се говори или просто правиш каквото си решиш?

Кълън замръзна.

— Това ми звучи като неподчинение — той поклати глава, а на лицето му беше изписано възмущение. — Колко пъти трябва да обяснявам, че не толерирам лошото ти настроение, преди да съм принуден да използвам по-убедителни методи?

Айви реши да смени темата.

— Защо сложи чантите ми в стаята за гости? — попита тя.

— Защото това е твоята стая — подразнено отвърна Кълън. — Да не би да искаш да ги бях оставил в банята?

— Защо не искаш да остана в твоята стая?

Кълън сложи ръце върху бедрата си.

— Няма какво да дискутираме по този въпрос.

— В действителност, има. Вече се е случвало, Кълън.

— Не, Айви, не е.

Той се обърна и отиде в кухнята, отвори хладилника и започна да изважда различни торбички с плодове.

Айви го последва в кухнята.

— Миналата вечер остана в моето легло през цялата нощ — каза тя. — Как това е по-различно от това аз да съм в твоето легло?

— Различно е — каза той, докато гледаше в хладилника и после го затвори.

Кълън отиде до поставката за ножове на гранитния плот, извади един, взе голяма дъска за рязане и я сложи на плота до плодовете.

— Да ти се не начуди човек — каза му Айви, приближавайки се, докато той се обърна с гръб към нея и започна да реже плодовете.

— Нищо, което съм казал или направил не е неочаквано — каза Кълън, докато режеше като шеф-готвач.

— Искам да знам коя е тя — каза Айви. — Тази, която игнорираш и която продължава да идва тук. Бивша ли е?

— Тя не е от значение за никого. Просто трябва да го осъзнае.

— Мисля, че се държиш с нея като истински задник. И с мен. Кълън замръзна отново, а гръдният му кош сякаш се разшири.

— Мисля, че трябва да отидеш в стаята си.

— Не.

Той се обърна и я погледна.

— Нямам намерение да говоря с дете. Доведохте в дома си, показах ти гостоприемството си...

Айви се изсмя, а това го накара да замълчи.

— И ти наричаш това гостоприемство? Една луда жена стои пред вратата ти, а ти няма да ми кажеш и думичка по този въпрос? Сложи багажа ми в празната стая и ми съобщи, че имам прекрасната привилегия да спя сама всяка нощ, докато ти си наблизо и отказваш да бъдеш с мен?

Кълън се обърна отново към дъската за рязане.

— Отивай в стаята си. Ще се разправам с теб по-късно.

— Майната ти!

Айви се обърна и се отдалечи от него побесняла. Това, което най-много я ядоса е, че смяташе, че Кълън изпитва нещо към нея.

Мислех си, че си пада по мен. Колко съм смешна и наивна.

Сега ѝ стана ясно, че той просто си играеше обичайните си игрички.

Айви изведнъж осъзна, че това, което смяташе да направи щеше много да го вбеси, и отмъстителна усмивка се появи на лицето ѝ, докато бързо се приближаваше към входната врата. Обърна се и видя, че Кълън все още режеше на дъската. Той си мислеше, че тя ще изпълни заповедта му, докато тя дърпаше резето и отваряше вратата.

Когато Айви излезе навън, мистериозната жена се завъртя, а изражението ѝ показваше учудване.

Айви затвори вратата и слезе бавно по стълбите.

— Здравей — каза тя. — Не те познавам, но си помислих, че поне трябва да ти се представя. Казвам се Айви.

Тя протегна ръка, а мистериозната жена я пое като издиша облак дим от устата си далече от Айви. Отблизо тя изглеждаше в началото на

четиридесетте, но може да има и козметични корекции. Лицето ѝ без съмнение беше красиво, но дълбока тъга беше отнела чара ѝ.

— Аз съм Пег — каза жената. — Пег Уудхаус.

— Приятно ми е да се запознаем, Пег — каза Айви.

— Той ще излезе ли навън или изпрати теб да свършиш мръсната работа? — попита Пег.

Преди Айви да успее да отговори на жената, входната врата се отвори отново и Кълън излезе отвън. Лицето му беше бледо, а бузите — зачервени. Тръгна бавно и спря пред тях.

Айви очакваше той да се развика, да каже нещо, да я нахока здравата.

Вместо това, Кълън изведнъж грабна Айви и я преметна през рамо като невъзпитано дете в МОЛ-а, което трябва да се изведе от там. Обърна се и я отнесе обратно в къщата, без да каже и дума.

— Трябва да разрешиш това! — изкрещя Пег, но Кълън я отрязва като затръшна вратата и я заключи. После отнесе Айви в стаята за гости.

Тя риташе и крещеше през цялото време като се опитваше да се освободи от хватката му, но не беше в категорията на Кълън. Той беше прекалено силен и решителен.

Най-накрая той я метна на леглото в стаята за гости. Тя го погледна, докато махаше косата от лицето си.

— Знаеш ли, че си идиот? Не си нищо друго, освен един грубиянин. Грубиянин и страхливец.

Кълън дишаше учестено от усилието да я носи, а обикновено перфектната му коса беше разрошена. Ако изобщо беше възможно, в момента той изглеждаше по-секси от всякога, реши Айви. Което само я ядоса още повече. Как можеше да изглежда толкова добре и да си мисли, че това му дава правото да се отнася с всички други като с боклуци?

— Ще стоиш тук и ще ме изчакаш да се върна — каза той, а очите му бяха като от камък.

— Ако излезеш сега, аз ще си тръгна. Не искам да слушам нищо, което имаш да казваш.

— Тогава ще те върна обратно тук — отвърна той. — Сигурен съм, че ще се измориш да се държиш като разглезено дете преди аз да съм се уморил да те нося и връщам в тази стая отново.

Айви изкреця и удари юмруци в матрака.

— Не съм дошла тук, за да се отнасяш към мен по този начин!

— Точно за това дойде тук. Спри да се самоаблуждаваш — поклати бавно глава той.

Айви се изсмя.

— Да спра да се самоаблуждавам? Това е абсурдно, особено като го казва човек като теб. Ти живееш в свой собствен свят.

Той я гледаше сериозно.

— Направих ти лоша услуга, като те оставих да си мислиш, че сме на едно и също ниво.

— Не съм ти нито домашен любимец, нито ученичка или проект. Аз съм човек — каза тя като се изправи. — Отнасяй се с мен като с такъв.

— Ще се отнасям към теб, точно както заслужаваш. — Кълън се приближи като се движеше като котка — грациозно и бързо, а инстинктите му на хищник бяха изострени и дебнещи. — Знаеш, че аз съм този, който командва, а твоята работа е да слушаш.

Устните му бяха толкова розови, влажни и меки. В такава близост до него, тя се чувстваше слаба. Защо беше толкова упорита? Айви имаше проблем с това да спомни, че трябваше да отстоява волята си, когато в действителност искаше неговата целувка, неговото докосване.

— Просто искам... — започна тя.

Ръцете му се изстреляха напред и я хванаха за ханша.

— Няма да получиш нищо, от това, което искаш, докато не докажеш, че можеш да слушаш и да се подчиняваш. Тогава и само тогава, ще сбъдна всичките ти мечти.

Зърната ѝ се втвърдиха, а сърцевината ѝ се овлажни, докато силните му ръце я държаха здраво. Айви усещаше дъхът му на бузата си, когато се обърна и срещна погледа му.

— Правиш го невъзможно — прошепна тя.

— Ако беше толкова лесно, всяка можеше да е на твое място — отвърна ѝ той. — Но само ти можеш да бъдеш с мен сега. Ти си единствената, която искам, Айви.

Ръката му се плъзна нагоре и обгърна гърдата ѝ, мачкаше я, докато Айви стенеше.

Клепачите ѝ трептяха.

— Вече не знам какво се случва с мен.

— Добре — каза той. — Нека да ти кажа аз.

Кълън изведнъж я завъртя и я бутна на леглото. Айви извика и изгуби равновесие, докато падаше с лице към матрака.

— Кълън! — изстена тя с лице към кувертюрата, която миришеше на свежо. Айви вдиша аромата. Някак успя да усети и неговия аромат. Кълън беше оправял това легло собственоръчно.

— Принуждаваш ме да използвам по-твърда ръка — обясни Кълън. — Ще трябва да те накажа сериозно заради лошото ти поведение.

Айви кимна и затвори плътно очи. Беше изплашена, но и развълнувана. От тона на гласа му, тя знаеше, че ще направи нещо ново.

И двамата навлизаха в непознати води.

Изведнъж Кълън издърпа анцуга и бикините ѝ до глезените, докато тя продължаваше да лежи по корем със затворени очи.

И тогава се чу слаб звук, като тракане на тока, докато Кълън махаше колана си. Дали беше свалил панталоните си? Дали щеше да я чука?

Айви нямаше никаква представа какво щеше да се случи.

Когато Кълън проговори, гласът ми беше напрегнат и суров.

— Това ще бъде болезнено — каза той. — Но трудните уроци са винаги такива. Съгласяваш ли се да получиш наказанието си?

— Да — каза тя като стисна с пръсти кувертюрата и продължаваше да държи очите си здраво затворени.

— Добре — отвърна той и след това я сграбчи за бедрата и я дръпна, така че да виси от леглото. Краката ѝ да докосваха пода, а дупето ѝ стоеше вирнато нагоре.

— Страх ме е — каза тихо тя.

— Ще свърши бързо — отвърна той.

И после го усети — свистене на камшик последвано от ужилване, когато колана се стовари тежко върху голите ѝ бедра. Айви стисна очи и изсвистя през стиснати зъби. Рязката, изгаряща болка беше остра и сълзи потекоха от очите ѝ.

— Това беше за разпита относно решението ми да те оставя да спиш тук в тази стая — каза ѝ той. — Няма да оспорваш решенията ми!

— Да, сър — бездиханно каза тя.

Болката взе да отшумява. Но после отново се появи. Остро и парещо ужилване, когато Кълън стовари колана по дупето ѝ. Тя извика, но болката не беше толкова силна, колкото беше очаквала. Болеше, но беше поносимо.

— Това беше за опита ти да спориш, когато ти казах, че не искам да обсъждам с теб личния си живот.

— Съжалявам, че исках да обсъдим това, сър — каза тя, а гласът ѝ леко трепереше.

Защо? Защо иска да ме накаже по този начин?

Тя не знаеше отговора, както защо сърцевината ѝ се овлажняваше всеки път, когато я удряше. Зачуди се. Умът ѝ препускаше, а противоречивите емоции се сливаха една в друга. Някак си на Кълън му допаднаше да прави това. Но това, което беше най-странно за Айви беше, че на нея също и харесваше. И нямаше представа защо.

Тя усети раздвижване на въздуха само милисекунди преди отново да усети и колана на дупето си. Този път Айви хем плачеше, хем стенеше, а вагината ѝ пулсираше от удара.

— А това — каза Кълън като дишаше все по-тежко, — беше за това, че излезе отвън, когато изрично ти забраних да говориш с тази жена.

Айви отвори очи, когато две сълзи паднаха върху леглото под лицето ѝ.

— Извинявам се...

Извинението ѝ беше прекъснато от още един удар на колана, който я изненада, и тя извика.

— А това беше напомняне, че аз съм единственият, който задава въпросите тук, Айви. И това няма да се промени.

— Да, господарю Шарп — каза тя, треперейки.

Айви все още можеше да чуе тежкото дишане зад нея, докато тя продължаваше да лежи открита, полугола и уязвима.

— Дръж долницето и бикините си смъкнати, за да мога да виждам дупето ти.

Тя изхлузи долницето си, след което свали и бикините. Сега беше напълно гола от кръста надолу.

— Дупето ми е възпалено, сър.

Айви можеше да чуе скърцането на паркета, докато Кълън се приближаваше.

— Трябваше да го направя. Ти беше много, много лоша.

— Знам, сър.

Изведнъж Айви усети как тялото на Кълън се отпуска над нейното, като тежестта му я караше да потъне в матрака.

Той все още беше напълно облечен, но Айви можеше да усети издутината му да се притиска в дупето ѝ, а устните му я хапеха нежно по шията.

— За коя, по дяволите, се мислиш? — изръмжа той, като я хвана за косата и я дръпна назад. Устните му засмукаха меката част на ухото ѝ, а бедрата му се притискаха към нея.

— Аз съм само едно глупаво момиче, което трябва да си научи урока, сър.

Кълън извади пръстите от косата ѝ.

— Не се бързай с мен!

— Не го правя, сър.

— Глупости!

— Кълна се, сър. Искам да ме научиш.

— Това, което искаш е члена ми да те докара до оргазъм. — Кълън разкопча панталоните си, а Айви усети големия му дебел ствол върху пламналото си дупе. — Ти искаш члена ми да влезе в тясната ти, малка и влажна вагина. Не е ли така?

— Да — каза тя и дъхът ѝ излезе на пресекулки, когато Кълън хвана отново няколко кичура коса.

— Защото, в края на краищата, не можеш да устоиш да не те чукам.

— Не мога, сър.

Айви повдигна бедра и се изненада, когато Кълън пъкна члена си в женствеността ѝ. Той простена, докато потъна в нея така дълбоко, че тя почувства топките му върху интимните си части...

— Прекалено си тясна и за твое собствено добро, сега ще те поразтегна — прошепна той в ухото ѝ, когато започна да я чука изотзад.

Всеки път, когато долната част на корема му се удряше в задника ѝ, Айви усещаше жилещата болка от наказанието му с колана. Но някак си това я възбуждаше. Болката се съчетаваше с удоволствието,

което ѝ доставяше той. Тя можеше да почувства, че е много възбуден и я чукаше здраво.

Вагината ѝ беше пулсираща и влажна и членът му бързо се овлажни изцяло. Той го вадеше и пъхаше, чукаше я здраво и бързо, като ѝ шепнеше в ухото:

— Ти си моя. Ще правиш каквото ти кажа. Нали?

— Да, сър — съгласяваше се тя, всеки път, когато Кълън я питаше.

Звукът от сливането на телата им беше силен, а ароматът на секс се носеше тежко във въздуха.

Айви стенеше все по-силно и по-силно.

— Кажи ми колко ти харесва! — изръмжа Кълън, докато държеше косата ѝ и се забиваше все по-надълбоко.

Тръпка на удоволствие прониза сърцевината ѝ и Айви извика:

— Харесва ми, сър — изстена тя.

— По-силно! — каза той, като извади члена си и го пъхна отново.

— Обичам, когато ме чукате здраво, господин Шарп.

— Какво обичаш?

— Членът ви, сър.

Кълън започна да я чука още по-силно. Беше толкова бързо, че Айви извъртя очи и трябваше да се хване за одеялото. Той я възприемаше като негова, доминираше над нея, а тя обожаваше всяка секунда от това.

— Не искаш да ме ядосаш, защото ще спра да те чукам — предупреди я той, докато членът му проникваше в нея отново и отново, като ѝ напомняше защо винаги трябваше да е щастлив.

— Не искам никога да спираш да ме чукаш, сър.

Айви стенеше, докато Кълън продължаваше да я чука, като завърташе бедра от време на време.

— Все по-близо и по-близо си да свършиш — каза той и забави темпото, докато се беше отпуснал на нея, а бедрата му ритмично удряха дупето ѝ.

Айви кимна в знак на съгласие, но не беше сигурна как той знаеше това. Но беше прав. Чувстваше натрупване, което трябваше да бъде освободено. Усещането за члена му беше страотно. Да бъде напълно обладавана от него беше невероятно.

Тялото му.

Гласът му.

Ароматът му.

Членът на Кълън Шарп чука влажната ми вагина. И чувството е невероятно.

— Но няма да свършиш, Айви. Не и докато не ти кажа.

— Аз... аз не мога...

Кълън спря за момент, но членът му беше все още вътре в нея, а тялото му не помръдваше, докато ѝ шепнеше:

— Ти можеш и ще го направиш. Ще ти кажа, кога да свършиш.

— Да, сър — изръмжа през зъби Айви, а по тялото ѝ изби пот.

Кълън отново започна да се движи бавно и *О, божичко!* беше още по-добре. Беше магично, а сърцевината ѝ изпращаше тръпки на удоволствие отново и отново, а това я правеше много влажна.

Тя не искаше нищо друго, освен да свърши в този момент. Но той я измъчваше, дразнеше и я чукаше толкова бавно, докато шепнеше в ухото ѝ:

— Сега! — каза той. — Свърши върху члена ми.

Кълън завъртя бедра и плъзна ръка под крака ѝ, а дългите му пръсти стимулираха клитора ѝ.

Оргазмът я връхлетя силно и Айви проплака от чистото удоволствие и сексуален екстаз. Как може това да те кара да се чувстваш толкова прекрасно?

Цялото ѝ тяло се вцепени, когато свършваше отново и отново и го заливаше със соковете си.

— Мамка му! — изстена Кълън. — Това беше добро. Това е точно каквото се предполага да правиш за мен.

Айви изстена отново и започна да отпуска бедрата си, когато той отново възобнови тласъците си.

— Сега е мой ред да свърша — каза ѝ той.

Тя можеше да чуе промяната в гласа му. Самозабравяше се. Не звучеше толкова официално и сдържано. Започна да забива члена си отзад, дупето ѝ пареше, а от вагината ѝ капеха сокове и Айви свърши отново.

— Айви — прошепваше отново и отново в ухото ѝ, докато чувстваше как члена му освобождаваше всичко дълбоко в нея.

— О, Айви, Айви... — повтаряше той, докато изливаше семето си дълбоко в сърцевината ѝ.

Кълън беше върху нея, тялото му трепереше и дишаше тежко и ѝ шептеше в ухото. Най-накрая, той се претърколи, излегна се и се загледа в тавана. Айви обърна глава и го погледна. Кълън просто гледаше тавана и тя изведнъж разбра, че тяхната интимност пречупи нещо в него по някакъв начин.

— Мога ли да те докосна? — прошепна тя.

— Да — шепнейки, отвърна той.

Айви видя сълзи в очите му, но не каза нищо. Тя дръпна ризата му нагоре и мушна ръка, за да усети излъчващата се от него и меката му кожа. После погали нежно гърдите му, докато го гледаш как той се взираше в тавана.

— Жената, която е отвън, не е бивша — каза той. — Всъщност едва я познавам.

Това странно признание шокира Айви, но тя реши да реагира така все едно това е най-нормалното нещо на света.

— О — каза тя, докато продължаваше да гали гърдите му с върха на пръстите си.

— Тя има сестра, която се нуждае от много сложна операция, и тази жена е убедена, че аз съм единственият, който може да я направи.

Айви не можеше да повярва, че Кълън беше толкова откровен. Сърцето ѝ започна да бие все по-бързо и по-бързо, а бузите ѝ трептяха.

— Но ти не искаш да я направиш — каза тя.

Кълън поклати глава и все още не я поглеждаше.

— *Аз не мога* да я направя — отвърна той.

— Защо? — попита тя.

Е, давай, Айви. Продължавай да задаваш въпроси и най-вероятно ще съспиеш всичко и той отново ще се затвори в себе си.

Но Кълън започна отново да говори:

— Преди известно време извърших една много подобна операция и... — той сякаш се мъчеше да намери правилните думи. — Резултатът... не беше много добър.

Айви облиза устни като търсеше правилния отговор.

— Това означава ли, че не можеш да я направиш отново върху друг пациент?

— Ти не разбираш — каза той като най-накрая обърна глава и срещна погледа ѝ. Очите му бяха ужасени, празни. — Аз я убих.

Тръпка премина дълбоко през душата на Айви при неговото откровение.

— Кълън...

— Направих най-простата грешка и тя умря — той направи гримаса, преглътна и отново се взря в тавана. — Глупостта ми ѝ костваше живота. Изгубих я. Изгубих някой, който значеше много за мен.

— Всички правят грешки — каза Айви.

Кълън поклати глава като не се опитваше да скрие болката, която беше изписана на лицето му.

— Всичко свърши — тихо каза той. — Никога повече няма да оперирам. И заради това... — продължи като най-накрая възвърна контрола върху емоциите си. — Тази жена не трябва да е пред дома ми по цял ден. Тя трябва да се откаже и да намери някой друг да направи операцията на сестра ѝ.

Айви въздъхна като искаше да може да помогне с нещо, с което да го утеши.

Но той беше изгубен в собствения си ад и от там нямаше изход. Беше невероятно, че Кълън ѝ разказа толкова много за живота си. Тя беше зашеметена от това, че той обсъжда неща от личен характер.

Онзи имейл, който Хавиер Мантроус ѝ беше изпратил сочеше, че хората от болницата смятаха, че Кълън е направил умишлено грешка. Бяха използвали думата „убиец“, когато го описваха.

Но Кълън признаваше нещо много по-различно от убийство. Признаваше си, че е сбъркал, че може би е направил много голяма грешка — грешка, която очевидно още го измъчваше.

Така че може би наистина е прецакал нещата и вероятно жената е починала вследствие на това. Това не се ли случваше понякога? Не са ли и хирурзите човешки същества, способни да грешат като всеки друг, и понякога тези грешки да костват живота на пациентите?

Те лежаха тихо дълго време, а после Кълън се обърна на една страна и я наблюдаваше.

— Много труден човек съм — каза той след известно време.

Тя се усмихна.

— Ти не си това, за което се мислиш.

— Не съм ли? — попита той любопитно.

— Никой не е.

Кълън изглеждаше изненадан.

— Защо продължаваш да казваш най-неочаквани неща? — попита той с намек за усмивка, която се появи на лицето му. — Ти наистина ме изненадаваш, Айви.

Кълън протегна ръка и я погали с пръсти по бузата. Айви затвори очи и се наслаждаваше на усещането на ръка му върху бузата ѝ, както и на неочакваната му нежност и уязвимост.

Той е добър човек. Не ме е грижа какво казват всички за него. Аз вярвам на Кълън Шарп.

Но после Айви си спомни нещо и усмивката ѝ избледня.

— Какво има? — каза Кълън.

— Нищо — излъга тя като осъзна, че нейната тайна ставаше непоносимо тежка в душата ѝ.

Ако наистина мислиш, че той е добър човек, как можеш да оправдаеш факта, че ФБР го разследва? И че се опитват да те принудят да им помогнеш?

Айви се изправи и слезе от леглото като взе бикините и блузата си от пода и ги облече.

— Айви — обади се Кълън.

Тя го погледна, а стомаха ѝ се преобърна.

— Да?

— Каж ми какво мислиш.

— Няма... няма нищо за казване.

— Разочарована ли си от това, което ти казах? — попита той. — За жената, която умря по време на операция?

Айви мразеше това, че той може да си мисли подобно нещо.

— Не, разбира се, че не! — отвърна Айви като се опитваше да оправдае си косата и да събере мислите си.

Вината вече беше почти непоносима. Кълън разкри себе си, а тя го мамеше.

— Нещо се случи — каза Кълън, — преди и след като ти разказах. Цялото ти поведение...

— Моля те, спри да ме анализираш — почти извика тя.

Кълън изглеждаше изненадан.

— Искам само да съм сигурен, че си добре — каза твърдо той.

И тогава Айви хвана глава си и започна да се разпада.

— Не съм разстроена заради всичко това — каза тя и сълзите ѝ започнаха да текат.

— Разстроена за какво?

Айви го погледна.

— О, Боже, Кълън.

Тя се чувстваше зле. Сложи ръка на устата си и вълна на гадене премина през нея, която малко след това премина.

Той се плъзна напред на леглото.

— Можеш да бъдеш честна с мен.

— Ще ме намразиш заради това, но кълна се, аз нямам никаква вина.

Кълън дишаше тежко през ноздрите си.

— Само кажи какво има, и после ще опитаме да се справим с проблема.

— ФБР те разследва — измърмори тя, а думите излязоха толкова бързо, че не можеше да повярва, че го казва на глас.

Кълън не реагира. Очите му бяха празни.

— Нямам представа за какво говориш — каза той и звучеше наистина шокиран.

Айви седна отново на ръба на леглото.

— Помниш ли като ме видя да говоря с Лукас на пейката пред офиса? — попита тя.

Кълън кимна.

— Да — каза той като почесваше брадичката си, а веждите му се отпуснаха. — Казваш, че той има нещо общо с това?

— Той работи за ФБР, Кълън. Той е федерален агент.

Кълън започна да се смее.

— Това някаква шега ли е?

— Не — каза тя като поклати глава.

Усмивката му посърна.

— Айви, ако играеш някаква игра... наистина не я схващам.

— Не е игра. Пазех го в тайна, понеже той ме заплаши. Лукас каза, че могат да ме изпратят в съда, ако ти кажа. За възпрепятстване на справедливостта или нещо подобно.

Усмивката на Кълън напълно изчезна и очите му станаха твърди като диаманти.

— Ти си абсолютно сериозна — прошепна той.

— Не знам какво си мислят, че си направил, — започна тя, но Кълън се изправи от леглото и тръгна към прозореца. Махна завесата настрани и погледна навън.

— Следят ли ме? Наблюдават ли ме? Какво друго знаеш? — той се обърна и я погледна с подозрение. — Каж ми какво им каза за мен.

— Не мога да им кажа нищо — каза тя, в отчаян опит да премахне това параноично изражение от лицето му. — Кълън, никога не си ми казвал нищо. Затова не им дадох никаква информация.

Той поклати глава.

— Как мога да ти повярвам? — попита той. — Ти ме лъжеше.

— Бях уплашена. Правителството на САЩ те счита за враг. Това ми казаха те.

Кълън отиде при нея, сочейки я с пръст.

— Трябва да знам абсолютно всичко, което се е случило, Айви. Всяка дума, която сте си разменили вие двамата.

Той се намръщи, все едно яростта му се показваше, но после раменете му се отпуснаха. Сякаш това, което му беше казала, беше пречупило нещо в него.

— Трябва да знам всичко. Всичко! — каза тихо той.

— Добре — отвърна Айви като кръстоса ръце на гърдите си.

Кълън я погледна предпазливо.

— Нали разбираш, че ако това, което казваш, е вярно, то може да ми коства компанията, работата, живота и свободата ми. Точно това ми казваш сега.

Айви кимна, хапейки долната си устна.

— Съжалявам, че не ти казах по-рано.

Той въздъхна.

— Каза ми сега. Така че продължавай.

Тя започна с това как Лукас бе отишъл в кабинката ѝ, като пропусна частта с имейла от Хавиер Монтроуз. В края на краищата това не беше чак такъв проблем в сравнение с проблемите с ФБР. И ако беше му казала за този имейл и че и това пазеше в тайна от него, тогава Кълън никога нямаше да ѝ се довери отново. Така че тя просто му каза, че Лукас е дошъл при нея в кабинката и ѝ е казал, че трябва да поговори с нея насаме.

След това Айви продължи като му разказа историята, толкова точно, колкото си я спомняше, а Кълън я слушаше, без да проговаря. Когато Айви му разказа за съобщенията, които ѝ беше пратил, преди да припадне, Кълън кимна.

— Разбира се — каза той почти самодоволно. — Това е истинската причина, поради която припадна.

— Съжалявам, че те излъгах — каза тя.

Когато свърши разказа си, Кълън отиде отново до прозореца и се огледа.

— И Лукас никога не ти е казал точната причина, поради която ме разследват — каза той.

— Не — отвърна му тя. — Той просто каза, че те смятат за потенциален враг на правителството на САЩ и че трябва да започна да му помагам да събира информация за теб. Лукас беше пределно ясен, че ако ти кажа за разследването или откажа да му помогна, ще бъда наказана.

Кълън поклати глава.

— Искан ми се да можех да ти кажа, какво се случва — каза той, — но за съжаление всичко, което ще кажа от тук нататък може да се използва срещу мен някой ден.

Айви осъзна, че това беше краят на връзката им. Сега Кълън Шарп знаеше, че правителството възнамерява да използва показанията ѝ по някакъв начин — всичко, което можеше да ѝ каже или случайно види, в крайна сметка щеше да се обърне срещу него.

— Искан само да знаеш, — каза тя, — че наистина те считам за добър човек.

— Защо си мислиш така? — каза той като я гледаше през рамо.

— Защото — каза тя, — ми пука за теб. Мога да видя добротата ти, дори и да не мислиш, че е там.

Той поклати глава.

— Дори не ме познаваш, Айви.

— Сигурен ли си в това? — попита го тя.

Кълън не ѝ отговори дълго време.

— Най-доброто за теб сега е да си колкото се може по-далеч от мен — каза той.

Айви стоеше в средата на стаята.

— Кълън, моля те, не прави това! — молеше го тя.

Той бавно се приближи към нея, прегърна я и притегли към себе си. Бузата му беше до нейната, а устните му бяха до ухото ѝ.

— На мен също ми пука за теб — прошепна ѝ той. — Прекалено много се тревожа да не те унищожат чрез моите проблеми. Никога няма да позволя някой да те нарани, дори това да означава да те предпазя от себе си.

— Ами ако не искам да си отида? Ами ако предпочитам да остана с теб сега и да се справям с последствията по-късно?

Кълън погали косата ѝ.

— След днес никога няма да можем да си имаме доверие един на друг. Винаги ще има въпроси и опасения, че ще ни използват един срещу друг.

Кълън я пусна, след като я целуна по бузата. Айви беше поплакала малко и избърса очи.

— Чувствам, че едва започнахме, а сега вече всичко свърши.

— Ще прекараме деня и нощта заедно — каза ѝ той. — Една последна нощ, която ще запазим в сърцата си завинаги.

Тя кимна, знаейки, че никога нямаше да може има друга възможност. Знаеше, че Кълън Шарп ще живее в нея завинаги.

* * *

Те се преструваха, че всичко е наред, и дори да бе имало изблик на тъга или на отчаян копнеж по това, което можеше да бъде, и двамата го криеха доста добре.

Айви си помисли иронично колко е невероятен последният им ден заедно, като се има предвид колко ѝ беше трудно да се доближи до него отначало. И то точно сега, когато успяха да съборят една от най-високите стени около него, съдбата реши да се изсмее и да им изиграе жесток номер.

Кълън ѝ стотви прекрасен късен обяд, състоящ се от печена риба, която беше абсолютно възхитителна, както и пилаф с ориз и зеленчуци.

Седяха заедно и ядяха, пиеха вино, а Кълън я забавляваше със забавни истории от дните му в медицинския университет.

След това правиха бавно любов в главната спалня. Тялото ѝ беше инструмент, на който той свиреше до съвършенство. Лежаха голи обвили ръце един около друг, а твърдостта на Кълън беше вътре в нея, докарвайки я до най-красивия и болезнен оргазъм. Болеше, защото беше за последно, и същевременно беше тъжно и прекрасно, и Кълън я целуваше през цялото време, сякаш се опитваше да я изпие.

Малко по-късно слязоха долу, гушкаха се на дивана и гледаха глупав филм със Сет Роугън като ядяха сладолед и се закачаха. Това беше толкова нормално и също така невероятно и ѝ се искаше всичко това да продължи още малко.

По-късно през нощта, очите ѝ започнаха да се затварят. Айви беше сложила главата си върху гърдите на Кълън, като слушаше как сърцето му бие бавно, докато телевизора работеше тихо и осветяваше тъмната стая.

Когато се събуди, Кълън я носеше със силните си ръце, както беше направил и първата вечер, когато беше пияна. Само че сега я носеше нагоре по стълбите към главната спалня.

— Мога да вървя — каза тя.

— Нека аз да те занеса, красавице — тихо каза той.

Бяха заедно в неговото голямо легло. Айви се наведе и целуна гърдите му, после корема и накрая пое твърдостта му в устата си, смучейки го бавно, наслаждавайки се на вкуса му.

Кълън се отпусна назад и ѝ позволи да си играе с него. Малко след това Айви започна да го помпи с ръка и той ѝ каза, че скоро ще свърши. Тя отново пое в устата си мокрия му дебел член и го засмука толкова бързо, колкото можеше, като едновременно го обработваше и с ръка.

Кълън изпъшка и члена му изпрати струя от гореща сперма в устата ѝ, а Айви с изненада откри, че това ѝ хареса. Всъщност го обожаваше.

На практика тя свърши, докато Кълън изля семето си в устата ѝ, а езика ѝ се плъзгаше отново и отново около главата на члена му, поемайки го надълбоко.

Когато всичко приключи, Кълън се отпусна с ръка на челото, като дишаше тежко и изглеждаше видимо отпуснат. Айви сложи главата си на гърдите му и се сгуши в топлото му тяло.

— Това е толкова хубаво — промърмори тя.

— Така е — съгласи се той.

— А тогава защо всичко трябва да приключи? — попита тя. —
Защо?

— Знаеш защо — каза Кълън. — Не мога да позволя нещо да те нарани от случващото се.

— Не ме е грижа. Искам да бъда с теб. Ще направя всичко.

Кълън се засмя.

— Оценявам го, но не е като... — замлъкна той.

— Не е като какво? — каза тя.

Кълън не ѝ отговори и тя се обърна да го погледне. Той се взираше в тъмнината.

— Може би има начин — каза, а гласът му беше колеблив, но някак си обнадежден.

Айви се изправи веднага на леглото.

— Сериозно ли? Не ме дразни, Кълън.

Той също седна като прекара ръка през косата си.

— Ако направим това, което си мисля, това ще усложни доста живота ти.

— Не виждам как това въобще е възможно — отвърна тя.

Очите му се взираха в нейните.

— Ще бъде саможертва, която ще позволи да се изясни всичко между нас. *Всичко!*

Айви преглътна и се изнерви.

— Какво можем да направим, за да може нещата между нас да потръгнат?

Кълън хвана ръката ѝ здраво.

— Ще се оженим — каза простиичко той.

— Оженим... — отвърна Айви, а думата звучеше някак си сбъркано, докато я изричаше.

— Ти и аз да се оженим — повтори Кълън. — Това е единственият начин, по който можем да продължим да сме заедно, Айви. Ще бъдем свързани заедно по всякакъв начин. Законно.

Кълън я гледаше и чакаше да види какво мисли тя.

Айви му дължеше истински отговор.

Беше толкова очевидно, но някак си не можеше да каже нищо.

След това тя отговори и знаеше, че животът ѝ никога нямаше да бъде същия отново.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.